
Určení daňového rezidentství

Zaměstnavatel musí u zaměstnance z ciziny vždy vyřešit otázku tzv. daňového rezidentství. Za českého rezidenta je cizinec považován tehdy, pokud má **na našem území bydliště (stálý byt) nebo se na území ČR zdržuje déle než 183 dní za kalendářní rok**. Rezident je poplatník daně, který má v ČR neomezenou daňovou povinnost – tzn. z celosvětových příjmů. Nerezident má daňovou povinnost pouze na příjmy, které plynou ze zdrojů na území ČR.



Pokud splňuje poplatník kritéria rezidence ve více státech, hrozí u něj **tzv. dvojí zdanění**. Pro tyto případy jsou uzavírány tzv. smlouvy o zamezení dvojího zdanění – viz [přehled států](#). Určení daňového rezidentství je zásadní i pro získání možnosti čerpání **daňových zvýhodnění**.

Základní slevu na dani mohou uplatnit daňoví rezidenti i daňoví nerezidenti (včetně těch, kteří pracovali v ČR jen část roku). Daňový rezident ČR může navíc uplatnit odpočitatelné položky a slevy za stejných podmínek jako občané ČR. Daňoví rezidenti členských států EU a EHP mohou nároky na slevy uplatnit jen v daňovém přiznání a k nároku na všechny odpočty podle [§ 15 Zákona o daních z příjmů](#) je potřeba naplnit kritérium 90% ze všech příjmů ze zdrojů v ČR. Ostatní daňoví nerezidenti nemají na tyto odpočty nárok.

Pokud je zaměstnanec daňovým rezidentem v obou smluvních státech, pak se při určování daňové rezidence postupně aplikují další kritéria – kde má stálý byt, kde se nachází centrum jeho životních zájmů, kde se obvykle zdržuje, jaká je jeho státní příslušnost, nebo se postupuje podle dohody smluvních států.

